Advent - Quart diumenge

Per Administrador el dg., 22/12/2013 - 09:00

Is 7,10-14
Rm 1,1-7
Mt 1,18-24

De la mà d'Isaïes els tres primers diumenges d'advent ens hem enfrontat amb esperança a altres tantes misèries humanes: el desastre de la guerra, la injustícia i, el diumenge passat, a la pena de l'exili. Totes tres causen la sensació terrible de la llunyania de Déu. Avui el profeta és enviat a atacar també aquesta soledat i desconfiança. Va parlar-nos de pau, de justícia, de retorn de l'exili conduïts pel rebrot de Jessé, fill de David, ple de l'Esperit. Avui la profecia esperançadora rau en el naixement del fill d'una noia que serà senyal inconfusible del favor de Déu. Serà Emmanuel, Déu-amb-nosaltres. Sant Mateu veu la profecia d'Isaïes acomplerta en el naixement de Jesús. Josep -i tot el poble amb ell, segons St. Pau "obedients a la fe"-, no ha de tenir por d'acollir la Bona Notícia que s'esdevé en Maria per pura iniciativa divina. En efecte, per obra de l'Esperit, de l'amor de Déu, neix un infant i comença la donació de la seva vida salvadora fins a la mort. Aquest és el nom anunciat a la mare i que Josep posarà al seu nen: Jesús, "perquè salvarà del pecat el seu poble". És freqüent en la vida pública de Jesús la doble paraula: "et són perdonats els pecats" i "no pequis més". Important és el perdó, però molt més important l'impedir caure. El pecat, fins i tot perdonat, continua mortificant el pecador i rebotant en les víctimes, ja sigui com a escàndol, ja sigui com a revenja. El Papa Francesc vol convertir l'Església en un hospital de campanya. La nostra societat té uns dèficits enormes de bondat, d'empatia, de solidaritat, de misericòrdia. Ara bé, amb la metàfora sanitària, la dita afirma que val més prevenir que curar. Jesús no sols mata els efectes del pecat (morint-hi) sinó que en mata la causa, posant la vida a mostrar l'amor il·limitat de Déu. La prevenció no es nota tant i no es valora tan fàcilment. L'esforç és immens, els resultats és són una dignitat i una bellesa que mai no hauríem d'haver perdut. Cal insistir en què tot és iniciativa divina, tant en Maria, com en Josep, com en Pau, segons ell mateix ha explicat a la segona lectura. Déu el crida a l'apostolat, Déu el destina a una missió, el fill de Déu és la bona Nova que ha d'anunciar, Déu ja ho havia promès pels profetes. En fi, Pau és missioner del nom de Jesús. Ara bé, Pau extrapola la seva experiència i considera que la crida és extensiva als cristians de Roma, estimats de Déu. Per tant, a tothom, perquè l'argument de l'amor de Déu és envers tothom.. Decididament Déu-és-amb-nosaltres, en el fill de la verge. Perquè a Déu res no li és impossible, segons diu l'àngel a Maria en l'evangeli de Lluc. Demanem que en aquest Nadal de 2014, en plena crisi, puguem fer costat i curar tanta gent que sent la llunyania de Déu.